

dr hab. Bożena Cetnarowska, prof. UŚ
Instytut Językoznawstwa
Wydział Humanistyczny
Uniwersytetu Śląskiego

Uniwersytet Wrocławski Dziekanat Wydziału Filologicznego (6)		
Wpłynęło do WF	15 -04- 2020	Załączniki
Wpł. do jedn. org.	Data	Symbol
Znak sprawy		

Recenzja rozprawy doktorskiej magistra Krzysztofa Hwaszcza pt.
Psycholinguistic investigations into the processing of compound words in English and Polish
(Przetwarzanie wyrazów złożonych języka angielskiego i polskiego w oparciu o
psycholingwistyczne badania eksperymentalne)

Rozprawa doktorska magistra Krzysztofa Hwaszcza została napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Bożeny Rozwadowskiej oraz dr Doroty Klimek-Jankowskiej na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Wrocławskiego (w Instytucie Filologii Angielskiej).

Celem pracy jest zbadanie przetwarzania złożzeń w języku polskim i angielskim w oparciu o wyniki eksperymentów psycholingwistycznych zaplanowanych i przeprowadzonych przez Doktoranta. Mgr Krzysztof Hwaszcz podjął się zadania trudnego, ambitnego i nowatorskiego, które wykonał z powodzeniem.

Należy nadmienić, że opisywane w literaturze psycholingwistycznej badania dotyczące przetwarzania form fleksyjnych, derywatów afiksalnych bądź złożzeń oparte są przede wszystkim na eksperymentach przeprowadzonych na użytkownikach języka angielskiego (a także na użytkownikach innych języków germańskich, m.in. niderlandzkiego i niemieckiego). Niewiele prac dotyczy przetwarzania złożzeń w językach słowiańskich (por. artykuły uwzględniające materiał z języka bułgarskiego, m.in. Jarema i inni 1999). Wzmoczone zainteresowanie zagadnieniami psycholingwistycznymi doprowadziło w ciągu ostatniego półwiecza do powstania wielu alternatywnych modeli przechowywania w pamięci oraz przetwarzania wyrazów o złożonej strukturze morfologicznej. Rozprawa doktorska magistra Krzysztofa Hwaszcza stanowi ważny głos w dyskusji nad adekwatnością tychże rywalizujących modeli teoretycznych, wnosząc nowe dane eksperymentalne z języka polskiego.

Recenzowana rozprawa liczy 243 strony. Składa się ze wstępu, pięciu rozdziałów głównych, rozdziału końcowego przynoszącego podsumowanie obserwacji Autora, siedmiu załączników, bibliografii, streszczenia w języku angielskim oraz w języku polskim. Zawiera ponadto listę skrótów, wykresów oraz tabeli umieszczonych w głównym tekście pracy.

We wstępie Doktorant przedstawia cel i zakres pracy, precyzyjnie formułując pytania badawcze.

W rozdziale pierwszym omawiane są rozmaite modele przechowywania w leksykonie mentalnym oraz przetwarzania form fleksyjnych lub wyrazów złożonych słowotwórczo. Mgr Hwaszcz zwraca szczególną uwagę na modele dotyczące przetwarzania złożzeń morfologicznych. Przystępnie wyjaśnia różnice pomiędzy teoriami proponującymi

przechowywanie w pamięci wyrazów złożonych jako niepodzielne jednostki, a teoriami zakładającymi dekompozycję złożzeń i przechowywanie w leksykonie tylko ich składników. Doktorant podkreśla istnienie modeli dualnych (hybrydalnych), w których wyrazy złożone morfologicznie są albo przechowywane w leksykonie w całości, albo podlegają dekompozycji. W psycholingwistycznych modelach hybrydalnych (np. Kuperman i inni 2009) wymieniane są różne czynniki wpływające na sposób reprezentacji w leksykonie mentalnym wyrazów o złożonej wewnętrznej strukturze morfologicznej. Jednym z tych czynników jest stopień przejrzystości semantycznej takich wyrazów.

W rozdziale drugim rozprawy mgr Krzysztof Hwaszcz bada wpływ przejrzystości semantycznej na przetwarzanie polskich wyrazów złożonych. W początkowych partiach tego rozdziału przedstawiona jest klasyfikacja złożzeń zaproponowana przez językoznawców włoskich na materiale z wielu języków (por. Scalise i Bisetto 2009). Omówione są zwięzłe typy złożzeń występujące w języku angielskim i polskim. Następnie wyjaśnione zostają metody oceny stopnia transparentności semantycznej wyrazów opisywane w literaturze przedmiotu. Omówiona jest także metoda torowania (ang. *priming*), po czym Doktorant przechodzi do opisanie przeprowadzonych dla celów pracy eksperymentów psycholingwistycznych. W rozdziale drugim omówiono trzy eksperymenty, w których wykorzystano metodę torowania semantycznego w połączeniu z testem decyzji leksykalnych, tj. testem wymagającym od uczestnika eksperymentu podjęcia decyzji, czy dany ciąg liter stanowi wyraz (w języku polskim). Przedstawione jest też badanie pomocnicze, przeprowadzone przez Doktoranta na grupie rodzimych użytkowników języka polskiego w celu oceny stopnia przejrzystości semantycznej wyrazów złożonych użytych w trzech eksperymentach opisanych w tym rozdziale. W eksperymentach tych Autor wykorzystał słowa-primy, które były semantycznie związane lub niepowiązane z testowanymi złożzeniami (i z elementami nadrzędnymi złożzeń). Doktorant użył ponadto wyrazów pełniących funkcję wypełniaczy (ang. *fillers*), które zaklasyfikował jako tzw. łatwe pseudozłożenia (tj. wyrazy łatwo rozpoznawalne jako nie-słowa) lub tzw. trudne pseudozłożenia. Rodzaj zastosowanych słów-wypełniaczy miał wpływ na to, czy promowano aktywowanie złożzeń jako jednostek niepodzielnych (w eksperymencie drugim) czy też promowana była ich dekompozycja semantyczna (w eksperymencie trzecim). Po przedstawieniu wyników każdego z trzech eksperymentów Doktorant starannie przeanalizował ich zgodność z przewidywaniami wymienionych przez niego w rozdziale pierwszym modeli psycholingwistycznych. Zdaniem magistra Hwaszcza, rezultaty eksperymentów omówionych w rozdziale drugim wskazały na morfologiczną rozkładalność wyrazów złożonych zarówno przejrzystych, jak też nieprzejrzystych semantycznie. Wykazały także istnienie etapu ponownej kompozycji (ang. *reassembly stage*) oraz etapu weryfikacji, tj. porównania interpretacji semantycznej wynikającej z ponownej kompozycji ze znaczeniem złożenia zachowanym w leksykonie mentalnym. Doktorant podkreślił możliwy wpływ stopnia produktywności procesu tworzenia złożzeń w języku polskim (w porównaniu z innymi językami) na uzyskane wyniki.

W eksperymencie czwartym, opisanym w rozdziale trzecim, mgr Krzysztof Hwaszcz wykorzystuje także metodę torowania w trakcie decyzji leksykalnych, badając wpływ częstości występowania oraz stopnia znajomości semantycznie transparentnego wyrazu złożonego na sposób jego przetwarzania. Dodatkowym czynnikiem wziętym pod uwagę w tym

eksperymentcie jest częstość występowania elementu nadrzędnego złożenia. Bardzo przydatne jest omówienie w tym rozdziale przez Doktoranta stosowanych w literaturze przedmiotu sposobów oceny stopnia znajomości wyrazów złożonych oraz dyskusja dotycząca metod pomiaru frekwencji jednostek leksykalnych. Wyniki eksperymentu czwartego pokazały, że w przypadku złożzeń o wyższym stopniu znajomości (w ocenie uczestników badania towarzyszącego), ich ośrodki były aktywowane szybciej niż ośrodki złożzeń o niższym stopniu znajomości. Potwierdzono także, że interpretacje semantyczne powstałe z ponownej kompozycji złożzeń transparentnych są porównywane ze znaczeniami całych jednostek umieszczonych w leksykonie mentalnym. Doktorant wykazał, że aktywacja części składowych złożzeń o wysokiej frekwencji wyprzedza aktywację złożenia jako nierozłącznej całości.

Eksperyment piąty, przedstawiony w rozdziale czwartym, różnił się od poprzednich tym, że wykorzystanym w nim materiałem badawczym były nieprzejrzyste znaczeniowo złożenia pochodzące zarówno z języka rodzimego (tj. polskiego) oraz z języka drugiego (tj. angielskiego). Złożenia te były torowane semantycznie przez słowa-primy należące do trzech rodzajów. Były to primy powiązane semantycznie z przerośnym znaczeniem testowanych wyrazów złożonych, primy powiązane semantycznie z (dosłownym) znaczeniem członów składowych złożzeń, lub primy niepowiązane semantycznie ze złożeniami. Wyniki eksperymentu wskazały na wykorzystanie strategii dekompozycji podczas przetwarzania nietransparentnych semantycznie wyrazów złożonych w L1 oraz L2. Doktorant odniósł się także do pytania badawczego dotyczącego roli prawej oraz lewej półkuli mózgu w przetwarzaniu nietransparentnych złożzeń w języku pierwszym oraz w języku drugim.

O dogłębnej znajomości tematyki psycholingwistycznej przez magistra Krzysztofa Hwaszcza świadczy rozdział piąty, w którym Doktorant ocenia zgodność wybranych teorii przetwarzania złożzeń z wynikami wszystkich przedstawionych w rozprawie eksperymentów psycholingwistycznych. Wskazuje na przydatność hipotezy stopniowalnej wyrazistości znaczenia (Giora 1997), teorii słabego i silnego kodowania map semantycznych (Beeman et al. 2000) oraz podejścia zakładającego przetwarzanie integracyjne (Federmaier i Kutas 2002). Mgr Hwaszcz zauważa zgodność większości wniosków wypływających z przeprowadzonych przez niego badań z teorią maksymalnego wykorzystania możliwości (Libben 2006). Chociaż rezultaty pięciu eksperymentów podkreślają większą adekwatność modeli zakładających dwie ścieżki przetwarzania wyrazów, wskazują także na istniejące ograniczenia tych modeli. Mgr Hwaszcz proponuje więc własny model, stanowiący modyfikację modeli opisywanych w literaturze przedmiotu. W modelu tym wyróżniony jest etap ponownej kompozycji oraz etap porównania znaczenia złożenia umieszczonego w słowniku umysłowym ze znaczeniem powstałym w wyniku ponownej kompozycji. Uwzględniony jest wpływ wielu czynników, m.in. semantycznej przejrzystości złożenia, frekwencji, oraz stopnia znajomości złożenia jako jednostki leksykalnej, na czas reakcji podczas przetwarzania złożzeń. Autor zakłada ponadto jednoczesny dostęp do poziomu konceptualnego, leksykalnego oraz wizualnego w procesie przetwarzania wyrazów złożonych.

Przystępując do całościowej oceny recenzowanej rozprawy, chciałabym podkreślić, że bardzo dobre zaplanowanie i przeprowadzenie eksperymentów psycholingwistycznych z pewnością wymagało wielu miesięcy przygotowań i znacznego wysiłku ze strony Doktoranta.

Mgr Krzysztof Hwaszcz przemyślał wybór testowanych złożeń oraz dobrał odpowiednie słowa-prymy i słowa-wypełniacze (por. Załączniki E i F). Należy też zauważyć, że każde z przeprowadzonych badań zostało szczegółowo opisane w recenzowanej rozprawie. Omówiono hipotezy oraz założenia badawcze, scharakteryzowano osoby badane, materiał badawczy i procedurę badawczą. Przedstawiono statystyczną analizę wyników oraz dyskusję wyników.

Praca jest napisana bardzo dobrą angielszczyzną oraz posiada przejrzystą i logiczną budowę. Dużym ułatwieniem dla czytelnika są liczne tabele, wykresy oraz podsumowania wniosków z dyskusji, formułowane zarówno pod koniec każdego rozdziału, jak też wewnątrz rozdziałów (w miejscach tego wymagających). Zwraca uwagę bogata bibliografia końcowa, wymieniająca publikacje z dziedziny językoznawstwa teoretycznego, opisowego, psycholingwistyki, nauki o mózgu, oraz badań nad dwujęzycznością.

Można wysunąć pewne zastrzeżenia co do przedstawienia struktury wewnętrznej wybranych złożeń, używanych jako słowa-bodźce w eksperymentach psycholingwistycznych opisanych w rozprawie. Doktorant nie analizuje stosunków semantycznych pomiędzy elementami złożeń, zakładając prawdopodobnie, że prawostronny człon (lub prawostronny rdzeń) pełni funkcję ośrodka, czyli elementu nadrzędnego (ang. *head*) w polskich złozeniach właściwych. Taki wniosek można wysnuć z tabeli 2 na stronie 51, gdzie wyraz *głowa* zidentyfikowany jest jako ośrodek złożeń *lamigłówka*. Podobnie użycie wyrazu *złoty* jako słowa-prymy powiązanego semantycznie z ośrodkiem złożeń *dusigrosz* (por. str. 76) wskazuje na potraktowanie przez Autora wyrazu *grosz* jako członu nadrzędnego w tym rzeczowniku złożonym. Z kolei na stronie 174 *śnieg* jest wymieniony przez Doktoranta jako element nadrzędny rzeczownika *przebiśnieg*.

Chociaż nie zgadzam się z uznaniem prawostronnego wyrazu za człon nadrzędny w takich egzocentrycznych polskich rzeczownikach złożonych, jak *przebiśnieg* lub *dusigrosz*, chciałabym podkreślić, że opisane w poprzednim paragrafie decyzje Doktoranta nie wynikają z niedopatrzenia z jego strony, ale są odbiciem różnicy w traktowaniu zagadnień problematycznych, takich jak kwestia lokalizacji ośrodka złożeń, przez językoznawców-teoretyków (por. m.in. Bauer 1983, Haspelmath 2002, Scalise i Fábregas 2010, Scalise i Bisetto 2009, Kurzowa 1976, Grzegorzczkova i Puzynina 1998, Szymanek 2009, Kolbusz-Buda 2014, 2019) oraz przez językoznawców stosowanych, takich jak psycholingwiści (por. Libben i inni 2003, Jarema i inni 1999, Gagné i inni 2020). Językoznawcy-teoretycy, m.in. Bauer (1983) i Haspelmath (2002), wskazują na konieczność rozróżnienia pomiędzy semantycznym a formalnym ośrodkiem wyrazu złożonego (nazywanym także ośrodkiem gramatycznym lub morfologicznym). Semantycznym ośrodkiem złożeń jest człon, którego hiponimem jest całe złożeń. W przypadku złożeń egzocentrycznych, np. *golibroda*, *dusigrosz* lub *przebiśnieg*, brakuje semantycznego ośrodka złożeń (ang. *semantic head*), ponieważ wyraz złożony nie jest hiponimem żadnego ze swoich (jawnie wyrażonych) członów. Można jednak wyróżnić dla złożeń egzocentrycznych element nadrzędny w sensie formalnym, np. człon *grosz* w złozeniu *dusigrosz* decyduje o kategorii składniowej i cechach fleksyjnych całego wyrazu złożonego. W badaniach psycholingwistycznych termin „element nadrzędny złożeń” wydaje się występować tylko w znaczeniu „nadrzędny pod względem gramatycznym / morfologicznym” (por. Jarema i inni 1999, Libben i inni 2003, Gagné i inni 2020).

Inną kwestią kontrowersyjną dla językoznawców-teoretyków jest reprezentacja struktury wewnętrznej złożzeń syntetycznych, które zawierają derywat odczasownikowy (albo rdzeń czasownikowy) jako prawostronny element. Dyskutowany jest m.in. wybór pomiędzy lewostronnie lub prawostronnie rozgałęzioną strukturą złożzeń syntetycznych takich jak ang. *taxi driver* lub pol. *pracodawca*. Wsuwane są propozycje uznania za element nadrzędny złożenia syntetycznego albo całego wyrazu stanowiącego prawy element złożenia, tj. *driver* w *taxi driver* i *dawca* w *pracodawca*, albo pojawiającego się na końcu złożenia sufiksu (lub formantu zerowego), np. *-er* w złożeniu *taxi driver*, *-ca* w *pracodawca*, formant zerowy w *bajkopis* (por. m.in. Booij 2010, Kolbusz-Buda 2014, 2019). W eksperymentach psycholingwistycznych często stosowane są jako wyrazy-bodźce złożenia rdzeniowe (ang. *root compounds*), np. angielskie złożenia *fairytale*, *doorman*, *butterfly* (por. Libben 1998). Można też zaobserwować w artykułach psycholingwistycznych (np. Jarema i inni 1999) traktowanie złożzeń syntetycznych, takich jak bułgarskie rzeczowniki złożone *pəlnolunje* 'pełnia księżycy' i *xladnokrəvje* 'opanowanie', w analogiczny sposób do złożzeń rdzeniowych, bez wchodzenia w zawilosci ich struktury wewnętrznej.

Wyniki niektórych badań towarzyszących, które przedstawiono w rozprawie, są nieoczekiwane (co zauważa sam Doktorant na stronie 50), np. uznanie egzocentrycznych złożzeń *stonoga* i *cudzysłów* za złożenia transparentne semantycznie (w załączniku A i B). Są to jednak oceny uzyskane po przebadaniu subiektywnych opinii 55 rodzimych użytkowników języka polskiego, więc nie ma podstaw do ich podważenia. Na stronie 49 można zauważyć pomyłkę Autora: jako przykład złożzeń przejrzystych semantycznie podano wyraz *lamiglówka*, zaś jako przykład złożzeń nietransparentnych pojawia się wyraz *parowóz*. Przykłady te powinny wystąpić w odwrotnej kolejności.

Dość zaskakujące są też, przedstawione w załączniku D, podane przez użytkowników języka polskiego oceny dotyczące stopnia znajomości wybranych złożzeń, np. uznanie rzeczownika złożonego *światłowstręt* za wyraz o wysokim stopniu znajomości, natomiast złożenia rzeczownikowego *półokrąg* za wyraz o niskim stopniu znajomości.

Niektóre stwierdzenia są zbyt kategoryczne. Na stronie 166 rozprawy Doktorant zauważa, że składniki złożenia *glanokalosze* (tj. *glany* i *kalosze*) nie występują w innych wyrazach złożonych. Choć przeszukanie Wielkiego Słownika Języka Polskiego PWN rzeczywiście nie potwierdza istnienia tego rodzaju złożzeń, to wyszukiwarka Google przynosi takie neologizmy jak *spodniokalosze* (tj. wodery) oraz *glanolaz* ('ktoś, kto lubi chodzić w glanach').

Na stronie 168 mgr Hwaszcz proponuje rozróżnienie pomiędzy długimi i krótkimi złożeniami. Dodaje, że angielskie wyrazy złożone pisane jako jeden wyraz ortograficzny traktowane są jako złożenia krótkie (np. *blackboard*), podczas gdy pisownia rozłączna lub obecność dywizu łączącego człony złożenia wskazują, że jest to złożenie długie (np. *rescue team*, *baby-sitter*). Można nadmienić, że tego rodzaju kryterium podziału złożzeń na długie i krótkie nie jest dopasowane do zasad polskiej interpunkcji. Polskie przymiotniki złożone o strukturze nadrzędno-podrzędnej pisane są jako jeden wyraz ortograficzny, np. *ogólnosłowiński* (16 liter), natomiast przymiotniki o strukturze współrzędnej są pisane z łącznikiem, np. *biało-czarny* (11 liter).

W rozprawie zauważalne są sporadyczne usterki edytorskie i błędy typograficzne. Nazwisko współautora artykułu Taft i Ardasinski (2006) pojawia się jako „Ardasinki” na stronach 44 i 87 oraz jako „Ardasinsky” na stronie 73. Zestawienie *trzcina cukrowa* jest omyłkowo napisane jako *trzcina curkowa* na stronie 91.

Dość mylące jest też podanie innych dat publikacji przy artykułach „Classification of compounds” (Scalise i Bisetto 2009) oraz „IE, Slavonic” (Szymanek 2012), choć obie prace zostały opublikowane jako rozdziały w monografii zbiorowej *The Oxford Handbook of Compounding*, pod redakcją Rochelle Lieber i Pavola Štekauera. Moim zdaniem, lepiej byłoby podać przy obu rozdziałach rok 2009 (jako datę pierwszego wydania i pierwszego nakładu monografii). Na stronie internetowej wydawnictwa Oxford University Press rok 2012 pojawia się jako data elektronicznego wydania online tejże publikacji.

Pomimo tych kilku powyższych uwag krytycznych, chcę podkreślić, że bardzo wysoko oceniam rozprawę doktorską magistra Krzysztofa Hwaszcza. Jest to praca nowatorska oraz interdyscyplinarna, która wnosi istotny wkład w badania w obszarze psycholingwistyki. Stanowi samodzielne i oryginalne rozwiązanie problemu naukowego. O dojrzałości naukowej Doktoranta świadczy m.in. zaproponowanie nowego modelu przetwarzania polskich wyrazów złożonych. Recenzowana rozprawa spełnia warunki określone w art. 13.1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki. Wnoszę o dopuszczenie magistra Krzysztofa Hwaszcza do dalszych etapów przewodu doktorskiego. Recenzowana rozprawa zasługuje moim zdaniem na publikację oraz na wyróżnienie.

dr hab. Bożena Cetnarowska, prof. UŚ

Chorzów, 6 kwietnia 2020 r.

Literatura cytowana w recenzji:

- Bauer, Laurie. 1983. *English word-formation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Beeman, Mark, Edward M. Bowden i Morton A. Gernsbacher. 2000. Right and left hemisphere cooperation for drawing predictive and coherence inferences during normal story comprehension. *Brain and Language* 71, 310–336.
- Booij, Geert. 2010. *Construction Morphology*. Oxford: Oxford University Press.
- Federmaier, Kara D. i Marta Kutas. 2002. Picture the difference: Electrophysiological investigations of picture processing in the two cerebral hemispheres. *Neuropsychologia* 40, 730–747.
- Gagné, Christina L., Thomas L. Spalding, Patricia Spicer, Dixie Wong, Beatriz Rubio, Karen Perez Cruz. 2020. Is buttercup a kind of cup? Hyponymy and semantic transparency in

compound words. *Journal of Memory and Language* 113. DOI 10.1016/j.jml.2020.104110

- Giora, Rachel. 1997. Understanding figurative and literal language. The graded salience hypothesis. *Cognitive Linguistics* 8(3), 183–206.
- Grzegorzczkova, Renata i Jadwiga Puzynina. 1998. Rzeczownik. W: Renata Grzegorzczkova, Roman Laskowski i Henryk Wróbel (red.), *Gramatyka współczesnego języka polskiego. Morfologia*, 389–468. Wyd. 2. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Haspelmath, Martin. 2002. *Understanding morphology*. London: Arnold.
- Jarema, Gonia, Céline Busson, Rossitza Nikolova, Kyra Tsapkini i Gary Libben. 1999. Processing compounds: A crosslinguistic study. *Brain and Language* 68 (1-2), 362–369.
- Kolbusz-Buda, Joanna. 2014. *Compounding. A morphosemantic analysis of synthetic deverbal compound nouns in Polish in the light of parallel constructions in English*. Lublin: Wydawnictwo KUL.
- Kolbusz-Buda, Joanna. 2019. *Złożenia syntetyczne w języku polskim. Analiza formalna*. Siedlce: Uniwersytet Przyrodniczo-Humanistyczny w Siedlcach.
- Kuperman, Victor, Robert Schreuder, Raymond Bertram i Herald R. Baayen. 2009. Reading polymorphemic Dutch compounds: Toward a multiple route model of lexical processing. *Journal of Experimental Psychology: Human Perception and Performance* 35, 876–895.
- Kurzowa, Zofia. 1976. *Złożenia imienne*. Warszawa/Kraków: Państwowe Wydawnictwo Naukowe.
- Libben, Gary. 1998. Semantic transparency and processing of compounds: Consequences for representation, processing and impairment. *Brain and Language* 61, 30–44.
- Libben, Gary. 2006. Why study compound processing? An overview of the issues. W: Gary Libben i Gonia Jarema (red.), *The representation and processing of compound words*, 1–22. Oxford: Oxford University Press.
- Libben, Gary, Martha Gibson, Ye Bom Yoon i Dominiek Sandra. 2003. Compound fracture: the role of semantic transparency and morphological headedness. *Brain and Language* 84(1), 50–64.
- Lieber, Rochelle i Pavol Štekauer (red.). 2009. *The Oxford handbook of compounding*, Oxford/ New York: Oxford University Press
- Scalise, Sergio i Antonietta Bisetto. 2009. Classification of compounds. W: Rochelle Lieber i Pavol Štekauer (red.), 49–82.
- Scalise, Sergio i Antonio Fábregas. 2010. The head in compounding. W: Sergio Scalise i Irene Vogel (red.), *Cross-disciplinary issues in compounding*, 109–125. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins.
- Szymanek, Bogdan. 2009. IE, Slavonic: Polish. W: Rochelle Lieber i Pavol Štekauer (red.), 464–477.
- Taft, Marcus i Sam Ardasinski. 2006. Obligatory decomposition in reading prefixed words. *Mental Lexicon* 1, 183–199.

